МА 24(8)
К59

КОЗЕНЯ, ЩО ВМІЛО ЛІЧИТИ
ДО ДЕСЯТИ

КОНТРОЛЬНЫЙ ЛИСТОК СРОКОВ ВОЗВРАТА

Книга должна быть возвращена не позже указанного здесь срока

Количество предыдущих выдач

26.07.95
1.03.96
28.01.07
2.11.2050
16.06.51
2.07.02
24.06.03
1.07.10 пр

Арт. КГ-087-02-356. Цена за 1000 шт.— 80 коп.
24.02.87. К. т. № 1. З. 3126—2 млн.

Мл 84(3)
К59 2-3

КОЗЕНЯ, ЩО ВМІЛО ЛІЧИТИ ДО ДЕСЯТИ

КАЗКИ

Для дошкільного віку

Редактор-упорядник
Євгенія Горева

Переклад
Олександра Тереха та інших

Малюнки
Ольги Якутович

КИЇВ «ВЕСЕЛКА» 1983

Городская ЦБС
Для детей
г. Запорожье

Сб3
К59

Это сборник сказок современных писателей разных стран, предназначенный для самых маленьких. Сказки помогают детям познавать окружающий мир через яркие, запоминающиеся художественные образы, ненавязчиво учат любить природу, быть добрыми и внимательными ко всем живым существам.

70801—049
К———————122.82. 4803020000.
М206(04)—83

© Видавництво «Веселка», 1983,
переклад українською мовою
казок, позначених у змісті знаком*,
ілюстрації

ЛІЛІАН МУУР

МАЛИЙ ЄНОТ І ТОЙ, ЩО СИЛИТЬСЯ ЗРОБИТИ СТАВКУ

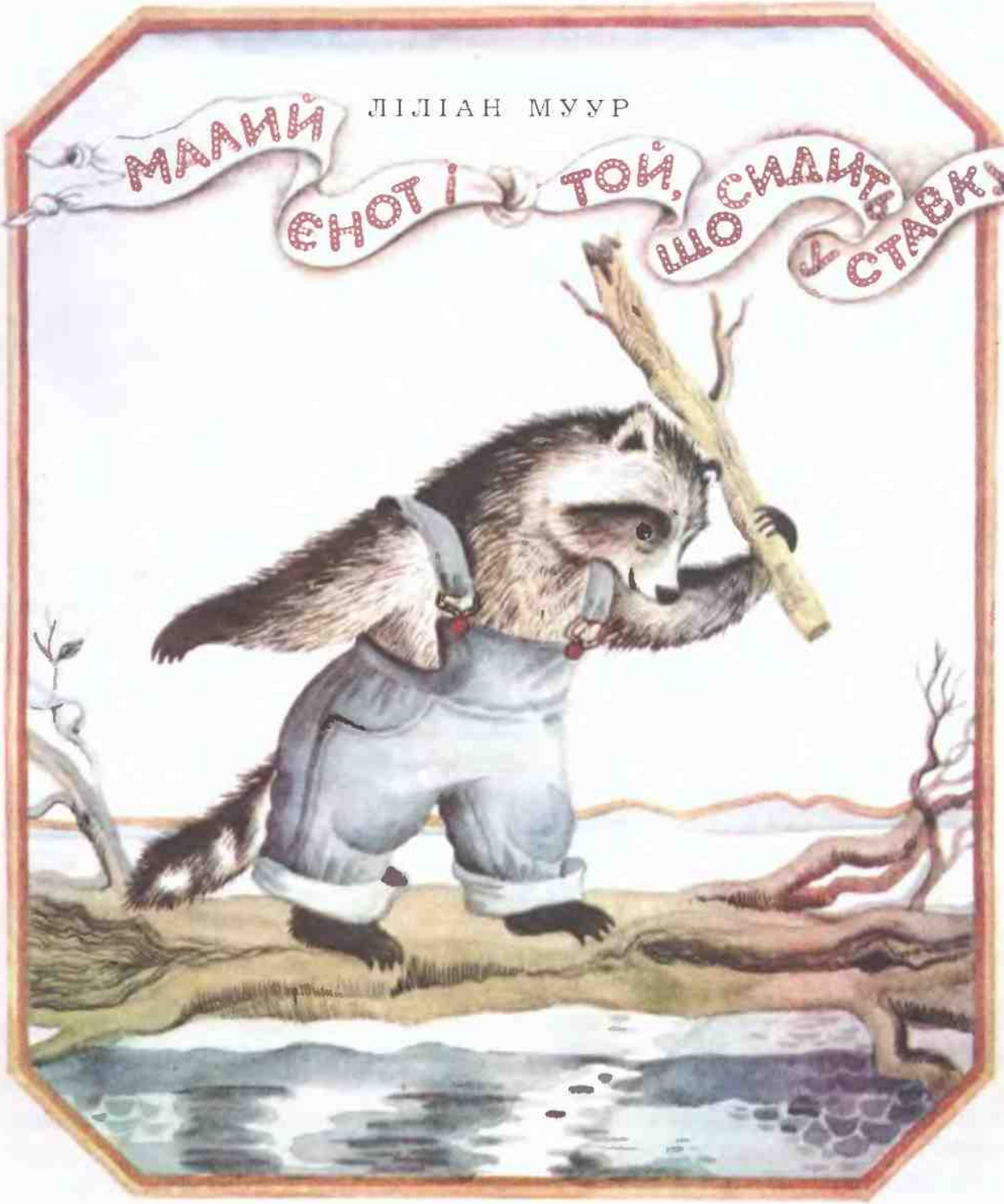

Малий Єнот був маленький, але хоробрий.

Одного разу мама Єнотиха сказала:

— Сьогодні місяць буде дуже повний і дуже ясний. Чи можеш ти сам піти до швидкого струмка, моя крихітко? Чи не принесеш ти на вечерю раків?

— Авжеж, звичайно,— відповів Малий Єнот.— Я наловлю вам таких раків, яких ви ще зроду не їли.

Малий Єнот був маленький, але хоробрий.

Увечері зійшов місяць, великий, повний і ясний-яснісінький.

— Час іти, мій маленький,— сказала мама.— Йди, аж поки дійдеш до ставка. Там ти побачиш велику колоду, що лежить упоперек ставка. Перейди нею на той бік. На тому боці найкраще ловляться раки.

При ясному місяці Малий Єнот вирушив у дорогу. Він був такий щасливий, такий гордий!

Скоро Малий Єнот дійшов туди, де росли високі дерева. Там спочивав Старий Дикобраз. Він дуже здивувався, коли побачив, що Малий Єнот гуляє в лісі без мами.

— Куди це ти йдеш сам-самісінький? — спитав Старий Дикобраз.

— До швидкого струмка! — відповів Малий Єнот гордо.— Я йду ловити раків на вечерю.

— Бережися, Малий Єноте! — сказав Старий Дикобраз.— Ти ж знаєш, у тебе нема того, що є у мене,— таких довгих і гострих колючок.

— Я нікого не боюся! — відповів Малий Єнот.

Він був маленький, але хоробрий.

Малий Єнот подався далі. Спочатку він ішов повагом, потім трохи швидше, а далі — вистрибом.

Неподалік од швидкого струмка він побачив Гладкого Кролика. Гладкий Кролик спав.

Він розплющив одне око.

— Ой, ти мене налякав! — сказав він. — Куди це ти йдеш, Малий Єноте?

— Я йду до швидкого струмка, — сказав Малий Єнот гордо. — Це по той бік ставка.

— О-о-о! — сказав Гладкий Кролик. — А ти не боїшся ЙОГО?

— Кого мені боятися? — спитав Малий Єнот.

— ТОГО, що сидить у ставку, — сказав Гладкий Кролик. — А я боюся!

— Ну, а я не боюся! — сказав Малий Єнот і пішов далі.

І ось нарешті Малий Єнот побачив велику колоду, що лежала впоперек ставка.

— Тут мені треба перейти, — сказав сам собі Малий Єнот. — А там, на тому боці, я ловитиму раків.

Малий Єнот почав переходити колодою на той бік ставка. Він був хоробрий... та нащо зустрів він того Гладкого Кролика!

Йому не хотілося думати про ТОГО, що сидить у ставку, але він нічого не міг із собою вдіяти. Він зупинився і зазирнув.

Хтось сидів у ставку! Це був ВІН! Сидів там і дивився на Малого Єнота при місяці. Малий Єнот і взнаки не дав, що злякався. Він перекривив ТОГО, що сидів у ставку.

ТОЙ, у ставку, теж перекривив його. Та як перекривив!

Малий Єнот повернув і дременув щодуху.

Він так швидко промчав повз Гладкого Кролика, що той злякався. Він біг, біг, не спиняючись, аж поки побачив Старого Дикобраза.

— Що таке? Що таке? — спитав Дикобраз.

Малий Єнот розказав йому про ТОГО, що сидить у ставку.

— А ти візьми палицю. Вернися і покажи йому, що в тебе є велика палиця.

Малому Єнотові хотілося принести додому раків. І він узяв палицю й рушив назад до ставка.

— Може, ВІН тим часом пішов собі? — сказав Малий Єнот сам до себе.

Ні. ВІН не пішов. ВІН, як і раніше, сидів у ставку.

Малий Єнот підняв велику палицю й посварився нею.

Але у ТОГО, що в ставку, теж була палиця. Велика-превелика палиця! І ВІН посварився тією палицею на Малого Єнота!

Малий Єнот упустив свою палицю й побіг.

Удома Малий Єнот розповів мамі про ТОГО, що сидить у ставку.

— Ой мамо! — сказав він.— Мені так кортіло піти самому по раки! Мені так кортіло принести їх на вечерю!

— І ти принесеш! — сказала мама Єнотиха.— Вернися, моя крихітко, але цього разу не перекривляй його, не бери з собою палиці.

— Що ж я маю робити? — спитав Малий Єнот.

— Тільки усміхнутися! — сказала мама Єнотиха.— Піди й усміхнися ТОМУ, що сидить у ставку.

— І більше нічого? — спитав Малий Єнот.— Ти певна?

— Це все,— сказала мама.— Я певна.

І ось Малий Єнот знову підійшов до ставка.

— Може, ВІН нарешті пішов? — сказав він сам до себе.

Ні, не пішов! ВІН, як і раніше, сидів у ставку. Малий Єнот примусив себе зупинитися. Тоді примусив себе зазирнути у воду.

Тоді примусив себе усміхнутися ТОМУ, що сидів у ставку.

І ТОЙ, що сидів у ставку, всміхнувся у відповідь!

Малий Єнот так зрадів, що зареготався. І йому здалося, ніби ТОЙ, що сидів у ставку, теж регоче!

— Тепер ВІН буде зі мною дружити! — сказав сам собі Малий Єнот.— Тепер я можу перейти на той бік!

І він побіг колодою на той бік ставка.

Там, на березі швидкого струмка, Малий Єнот заходився ловити раки. Скоро він наловив їх стільки, скільки міг донести. Він побіг колодою назад через ставок. Цього разу Малий Єнот помахав рукою ТОМУ, що сидів у ставку, а ТОЙ теж махав йому рукою.

Малий Єнот біг додому щодуху. Ніколи ще ані він, ані його мама не їли таких смачних раків. Так сказала мама Єнотиха.

— Тепер я можу йти туди зовсім сам, якщо хочеш. Більше я не боюся ТОГО, що сидить у ставку.

— Я знаю,— сказала мама Єнотиха.

— Він зовсім не поганий, ТОЙ, що сидить у ставку! — сказав Малий Єнот.

— Я знаю,— сказала мама Єнотиха.

— Скажи мені,— попросив він,— а хто це сидить у ставку?

Мама Єнотиха засміялася і все йому пояснила.

Переклад з англійської Олександра Тереха

ВАНДА ГЕГ

НАЙКРАЩИЙ КОТИК

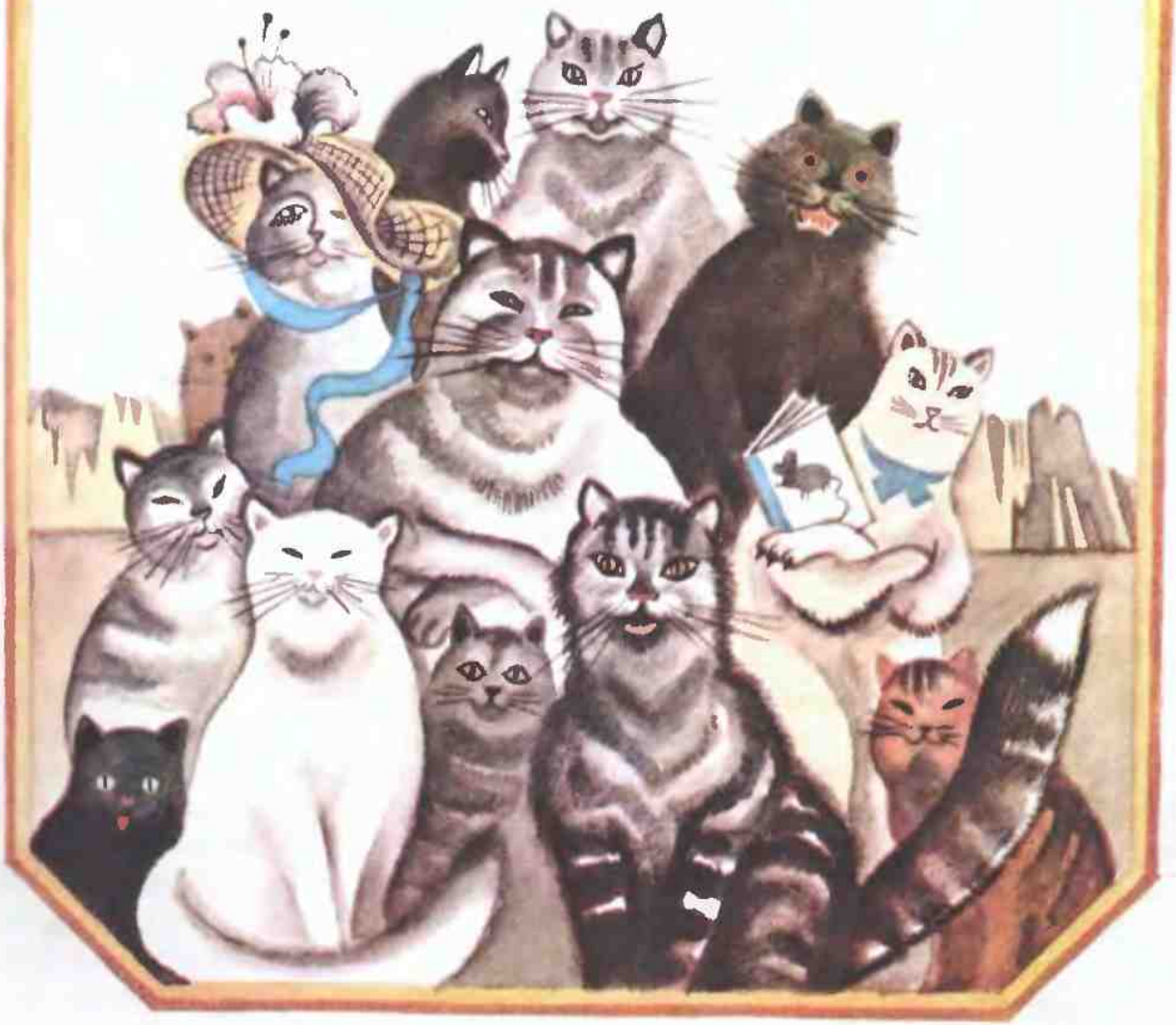

Жили собі дід та баба. Мали вони гарний чепурний будиночок, що потопав у квітах,— не було квітів тільки на стежці до дверей.

Та не знали старі щастя, бо не було в них дітей.

— Аби ми хоч котика мали! — зітхнула якось бабуся.— Може, нам було б не так самотньо.

— Котика? — перепитав дідусь.

— Атож. Маленьке, пухнасте, гарне кошенятко.

— Я принесу тобі котика, бабусю! — сказав старий і подався в далеку дорогу. Переходив він високі, освітлені сонцем скелі, минав холодні долини, аж ось дійшов до такої гори, що всю її обсіли коти.

— О! — вигукнув дідусь.— Тепер я виберу найгарнішого котика і понесу його додому.

От вибрав він одного — біленького і хотів уже був рушати, як раптом помітив іншого — рябенького, теж гарного. Узяв дід і цього. Аж бачить — трохи вище на горі сидить пухнасте сіре кошеня, таке ж гарненьке, як і двоє перших. І його взяв дід. Коли побачив інше кошенятко — внизу — й подумав, що такого чудового котика просто не можна не взяти. Узяв і цього. Аж дивиться — а перед ним дуже гарне чорне кошенятко.

— Просто сором не взяти його,— сказав старий і підібрав ще й цього.

Коли гляне — трохи далі стоїть котик у жовту й буреньку смужку, геть мов тигренятко.

— Я просто не можу його обминути! — вигукнув старий.

Отак він і забрав усіх котів, що там були. І через високі, освітлені сонцем гори, через холодні долини повів і поніс їх до себе додому.

То було дуже кумедно, коли вся ця сила-силенна котів рушила за дідом. Ось підійшли вони до ставка.

— Няв! Няв! Ми хочемо пити! — занявчали всі коти.

— Що ж, тут води вистачить усім,— сказав старий.

Кожний кіт лизнув води — й ставка не стало.

— Няв! Няв! Ми хочемо їсти! — знову занявчали всі коти.

— Он на горі досхочу трави,— сказав старий.

Кожний кіт відкусив по стеблинці — і трави як не бувало.

Аж ось побачила їх усіх бабуся.

— Ой лишенько! — скрикнула вона.— Що ти наробив? Я ж просила одненького котика, а це що? Ми ніколи їх усіх не прогодуємо. Вони з'їдять і нас, і наш будинок.

— Гм, про це я не подумав,— промовив старий.— Що ж нам робити?

Бабуся замислилась, а тоді сказала:

— Ось що. Нехай коти самі погодяться, хто з них буде наш.

— Атож,— притакнув дід і обернувся до котів: — Хто з вас найкращий?

— Я!

— Я!

— Ні, я!

— Ні, я найкращий, я!

— Ні, я, я, я! — закричали всі коти, бо кожен думав, що він найкращий і є.

І вони зчинили такий галас, що дід з бабусею мерщій кинулися до будинку і зачинилися там. Їм зовсім не подобалися такі сварки.

Коли ж нарешті галас ущух, дід з бабусею визирнули у віконце і не побачили жодного кота.

— Де ж це вони поділися?..— сказала бабуся.— Розбіглись?.. Чи що?

— Поглянь-но! — перехопив старий і показав на маленьке зіщулене кошенятко, що принишкло у високій траві. Воно було худеньке й нещасне.

— Бідолашний котику! — промовила бабуся і взяла його на руки.

— Нічогенький кіт,— сказав дідусь.— Як же це тебе не затоптали всі оті котиська?

— Ох, я просто дуже соромливий,— сказав котик.— Коли ви спитали, хто з нас найкращий, я промовчав, і на мене ніхто не звернув уваги.

Бабуся викупала кошенятко у теплій воді й доти чесала, поки шерсть на ньому стала блискуча й немов шовкова.

Щодня дідусь з бабусею напували його молоком, і незабаром котик підріс і став справді гарний.

— Та він у нас гарнесенький! — скрикнула бабуся.

— Найкращий у світі! — радісно погодився дідусь. — Я знаю це напевно, бо я ж бачив силу-силенну котів, і жоден з них не був такий гарний, як цей.

Переклад з англійської Олександра Буценка

АЛЬФ ПРЕЙСЕН

КОЗЕНЯ, ЩО ВМІЛО ЛІЧИТИ ДО ДЕСЯТИ

Жило собі маленьке Козеня, яке навчилося лічити до десяти.

Якось підійшло воно до великої калюжі, стало над нею як укопане і довго дивилося на себе у воді.

А тепер послухай, що було далі.

— Один! — сказало Козеня.

Це почуло Теля, що гуляло поблизу й скубло травичку.

— Що це ти робиш? — спитало Теля.

— Я само себе перелічило,— відповіло Козеня.— Хочеш, я й тебе перелічу?

— Якщо мені не болітиме, то перелічи,— сказало Теля.

— Зовсім не болітиме. Тільки ти не ворушись, і тоді я зможу тебе перелічити.

— Ні, я боюся, і моя мама, мабуть, не дозволить,— промовило Теля, задкуючи.

Але Козеня не відступалося і сказало:

— Я — це один, ти — це два. Один, два!

— Ма-а-мо! — заревло Теля і почало плакати.

Враз до нього підбігла Корова з дзвіночком на шиї.

— Ти чого ревеш? — спитала Корова.

— Козеня мене перелічило! — поскаржилося Теля.

— А що це таке? — спитала Корова.

— Я перелічило,— сказало Козеня.— Я вмію лічити до десяти. Ось послухайте: один — це я, два — це Теля, три — це Корова. Один, два, три!

— Ой, воно вже й тебе перелічило! — заревло Теля.

Коли Корова це зрозуміла, вона дуже розсердилась.

— Я тобі покажу, як знущатися з мого Телятка й з мене! Ану, Телятку, даймо йому духу!

І Корова з Телям кинулися до Козеняти. Козеня перелякалось, підскочило, як ужалене, і подалось геть по моріжку. А Корова й Теля — за ним.

Недалечко на пасовиську стояв Бичок. Він колупав рогами землю й підкидав угору кущики трави. Теля й Корова протупотіли повз нього.

— Чого ви женетеся за цим малесеньким Козеням? — спитав Бичок.

— Бо воно нас перелічило!

— Але ми його спіймаємо! — сказала Корова.

— Один — це я, два — це Теля, три — це Корова, чотири — це Бичок. Один, два, три, чотири! — сказало Козеня.

— Ой, воно вже й тебе перелічило! — захлипало Теля.

— Ну, це йому так не минеться! — заревів Бичок і разом з усіма кинувся доганяти Козеня.

Обіч дороги походжав Кінь і скуб травичку. Побачивши тварин, що мчали, як очманілі, він закричав:

— Куди це ви біжите?

— Женемося за Козеням,— відповіла Корова.

— Воно нас перелічило,— запхикало Теля.

— А йому ніхто не дав такого права! — проревів Бичок.

— А як же воно це робить? — спитав Кінь.

— Дуже просто,— сказало Козеня.— Ось як! Один — це я, два — це Теля, три — це Корова, чотири — це Бичок, а п'ять — це Кінь. Один, два, три, чотири, п'ять!

— Ой, воно вже й тебе перелічило! — сказало Теля.

— Ах ти ж, козино отака! Ну, постривай же! — заіржав Кінь і собі кинувся слідом за Козеням.

В загороді спокійно спала велика Свиня. Від тупоту вона підхопилася.

— Куди це вас усіх несе? — спитала Свиня.

— Ми женемось за Козеням,— відповіла Корова.

— Воно нас перелічило,— жалібно заревло Теля.

— А йому ніхто не давав такого права,— проревів Бичок.

— Але ми йому покажемо! — заіржав Кінь.

— А як же це воно перелічило? — спитала Свиня.

— Дуже просто! — вигукнуло Козеня. — Один — це я, два — це Теля, три — це Корова, чотири — це Бичок, п'ять — це Кінь, шість — це Свиня. Один, два, три, чотири, п'ять, шість!

— Ой, воно вже й тебе перелічило! — схлипнуло Теля.

— Ну, нехай начувається! — сказала Свиня. Вона підрила писком загороду й подалася слідом за всіма.

Вони мчали прожогом, навмання і добігли до річки.

Городская ЦБС
для детей
г. Белоярский

А біля причалу стояв невеликий вітрильник. На борту вітрильника вони побачили Кота, Пса, Вівцю і Півня. Кіт був кок на вітрильнику, Вівця — юнга, Півень — капітан, а Пес — лоцман.

— Стійте! — закричав Півень, побачивши тварин, що мчали наосліп.

Але вже було пізно. Козеня відштовхнулось копитами від причалу і... скочило на борт вітрильника. А за ним — і всі тварини. Вітрильник гойднувся, ковзнув по воді, і його понесло на найглибше місце.

Тоді Півень перелякався.

— Рятуйте! — закричав він. — Вітрильник тоне!

Всі затремтіли від страху. А Півень знов закричав:

— Хто з вас уміє лічити?

— Я вмію! — сказало Козеня.

— Ану перелічи усіх нас швидше! Вітрильник може витримати тільки десятьох пасажирів.

— Швидше лічи, швидше! — загукали всі тварини.

І Козеня почало лічити:

— Один — це я, два — це Теля, три — це Корова, чотири — це Бичок, п'ять — це Кінь, шість — це Свиня, сім — це Кіт, вісім — це Пес, дев'ять — це Вівця і десять — це Півень. Один, два, три, чотири, п'ять, шість, сім, вісім, дев'ять, десять!

— Ура Козеняті, ура! — закричали всі.

Вони перепливли річку і вийшли на берег. А Козеня відтоді так і лишилося на вітрильнику. Воно тепер працює контролером. І щоразу, коли Півень перевозить тварин на той берег, Козеня стоїть на причалі і лічить пасажирів.

Переклад з норвезької Алли Підвишинської

ЕДУАРД ПЕТІШКА

Був собі такий хлопчик, як ти, тільки що звався інакше. Звали його Тонік. І любив він грушки. Але того року все були грози та й грози і віяв такий дужий та сердитий вітер, що позбивав з дерев усі грушки, ще вони й не достигли. Тільки одна-однісінька гойдалася на вершечку. Зате ж була вона великенна і щодня усе дужче жовтіла. Щоразу як Тонік поглядав угору, то тільки облизувався. Ну та й грушка ж! Жовта яка, а яка ж і соковита, мабуть! Тонік ходив до дерева та все трусив його, щоб грушка впала. Але вона міцно там сиділа і ніяк не падала. Ти собі думаєш: треба, мовляв, було Тонікові вилізти на дерево й зірвати грушку. Він би й виліз, але грушка причепилась на найвищій і найтоншій гілочці, до якої нізвідки не можна було дістати. Тож і трусив хлопчик дерево.

Якось приходить до груші, потрусив — і грушка — бух! — упала додолу! Упала й сховалася в траві. Тонік аж злякався. Так довго ходив трусити дерево, так завжди пильнував, куди вона впаде! А тепер ось упала, а куди впала — хто її зна! Почав він її шукати.

Трава була густа, квітки високі, і хоч грушка виросла така велика й жовта, а знайти її Тонік усе не міг. Якби це була не грушка, а песик, то покликав би його, й він сам прибіг би. Отак би покликав:

— Жу́чку!

Звичайно, що грушка до Тоніка не прибігла, а зате прибіг Жучок. Застрибав кругом Тоніка й завертів хвостиком — радів, що, може, побігають удвох по садку. Але Тонік не схотів бігати. Показав Жучкові на траву й сказав:

— Шукай, Жучку, шукай! Я потрусив грушу, впала з неї грушка, а знайти не можу.

Шукали вдвох, але грушки не знайшли.

— Бачу, Жучку, не знайдеш ти мені грушки, — каже Тонік. — Якби за кицькою бігти, ти побіг би.

— Гав! — сказав весело песик, бо на паркан справді видерлася кицька.

— Кицю,— гукнув її Тонік.—Іди нам допоможи грушку шукати. Я потрусив грушу, впала з неї грушка, а знайти не можу. Й Жучок шукав — не знайшов. Може, ти знайдеш.

— Няв,— сказала кицька.

— Жучку,— сказав Тонік,— а ти кицьки не займай.

— Грр,— сказав песик.

— І гарчати не гарчи на неї,— сказав Тонік.

Кицька скочила з паркану, вигнулась і потяглася.

— Як будеш тільки вигинатися і потягатись, то не дуже багато знайдеш,— сказав їй Жучок.

Кицька тільки лапкою тріпнула й залізла в густу траву.

Отак шукав Тонік, шукав Жучок, шукала кицька, але грушки не знайшли.

— Бачу,— каже Тонік,— що й кицька не знайде грушки. Це якби їй мишка, то вона б її знайшла й спіймала.

— Няв, няв,— занявкала кицька з трави.— Тоніку, Жучку, ось погляньте, я спіймала мишку!

Мишко,— сказав Тонік, я накажу кішці, щоб тебе пустила, але ти допоможи шукати грушку. Я потрусив грушу, упала додолу грушка, та ніде я її не знайду. І Жучок шукав — не знайшов, і кицька шукала — не знайшла. Може, ти знайдеш.

— Як пустить мене кицька, то допоможу тобі,— писнула мишка.

— Ото ще,— сказала кицька, — я не знайшла грушки, а то щоб мишка знайшла!

Але мусила мишку пустити.

Почали знову шукати. Шукав Тонік, шукав Жучок, шукала кицька, шукала мишка.

Тонік дивився на гілля: чи грушка де не застряла.

Песик шукав по кущиках: може, грушка де сховалася між гілочками.

Кицька оглядала траву й квіти: там, де грушка впала, квіточки будуть поламані.

Мишка нюхала кротовинку: ану ж та грушка зарилася в землю?

— Гав, гав! — озвався песик.— Тут гілочки поламані!

— Няв! — обізвалася кицька.— А тут квіточки поламані!

— А отут,— писнула мишка,— тут у траві лежить грушка!

Усі збіглись туди подивитися.

— Ой і жовта ж грушка, гав-гав! — сказав песик, завертів хвостиком і облизався.

— Ой і велика ж! — промовила кицька.

— В такій грушці могли б жити аж дві мишки! — запищала мишка.

— Ото добре, що ми знайшли грушку! — сказав Тонік.— Ну, а знайшли гуртом, то й розділимо на всіх.

Та ні песик, ні кицька, ні мишка за грушками не дуже впадають. Отож Тонік їм тільки гарно подякував. А чи була грушка смачна? О, смачна, солодка — ну, сказано — грушка з казки!

Переклад з чеської Євгенії Горевої

ДОНАЛЬД БІССЕТ

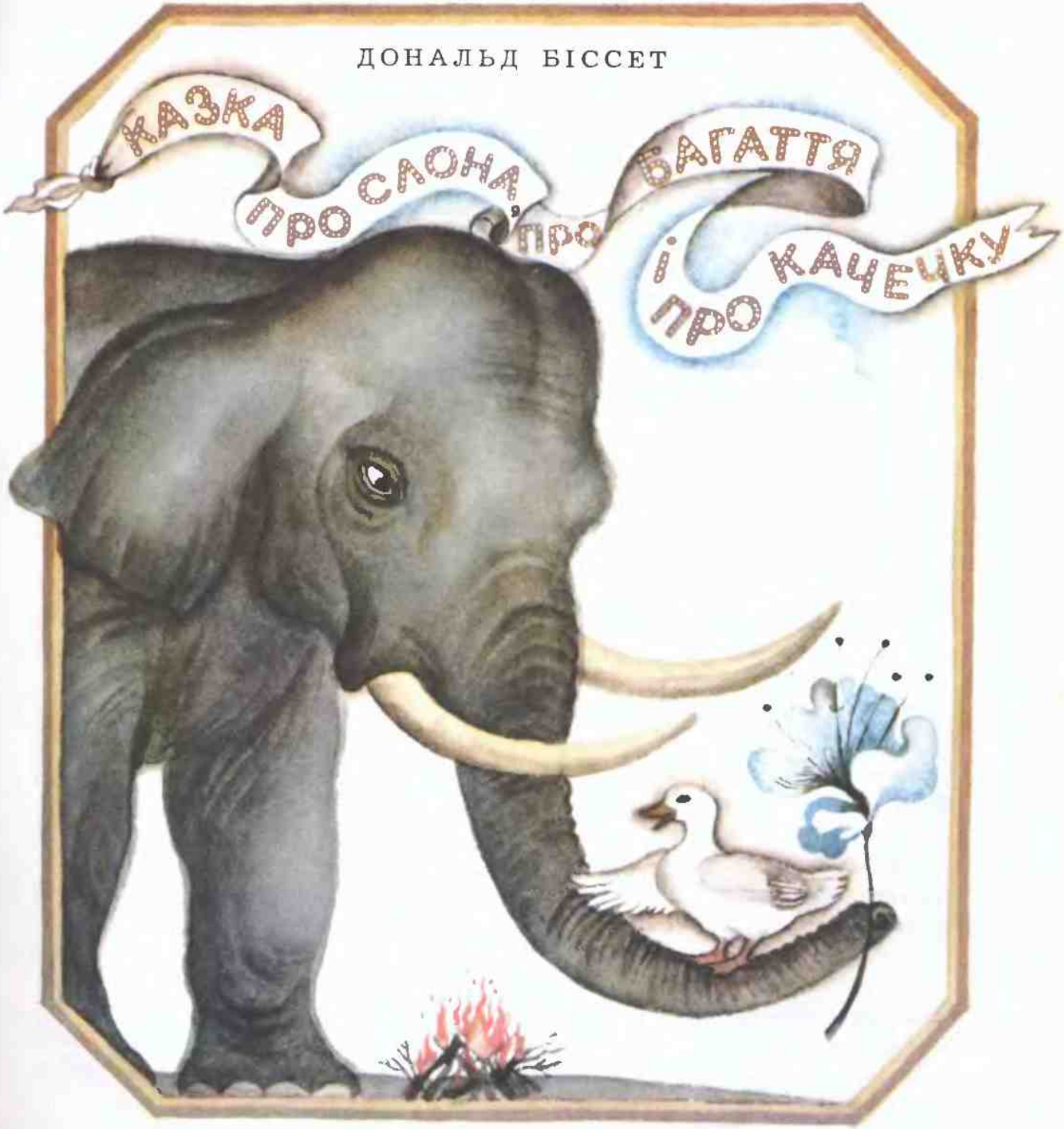

Жив собі на світі слон, дуже великий, зовсім негарний, але дуже добрий. Звали його Лоні.

Якось він пішов гуляти. Ішов, ішов і прийшов до яскравого багаття. Біля багаття грілася біла качечка, а поряд був ставок. Качеччин ставок. І високе полум'я багаття відбивалося в ньому, наче в дзеркалі.

Лоні зупинився, щоб помилуватись і багаттям, і тим, як воно відбивалося у воді, й біленькою качечкою. Коли ось набігла хмарка і став накрапати дощик. Багаття злякалось:

— Коли дощ розійдеться, мені кінець! — схлипувало воно.

— Ой, ні, не плач,— сказала біла качечка,— бо ти само себе заллєш сльозами.

Качечку звали Міранда.

— Спробую,— сказало багаття.

— Не журися, друже,— сказав Лоні і дмухнув на багаття.

Багаття трохи розгорілось і повеселішало. Та дощ лив усе дужче, і тоді Лоні попрохав білу качечку летіти чимшвидше до хмарки і сказати їй, що як вона не кине поливати все дощем, то він, Лоні, так дмухне, так дмухне, що розвіє всю хмару, і від неї й сліду не залишиться.

Міранда полетіла до хмарки і все їй сказала, як загадав Лоні.

— Ой вибач, будь ласка,— сказала хмарка.— Але річ у тому, що, коли я побачила тебе, я подумала: «Качки найдужче в світі люблять хлюпотітись у воді»,— і я полила тебе дощем. Більше не буду!

— Дякую,— сказала Міранда й полетіла назад.

А хмарка полетіла в інший бік.

Лоні щодуху дмухав і дмухав на багаття, і багаття розгорілось, спалахнуло яскравіше, ніж спочатку. Слон дуже радів, але тепер зажурилася Міранда.

— Чого ти? — спитав її Лоні.

— Я... я... я так люблю дощик,— призналась Міранда.— Усі качки люблять.

— Ну, цьому лихові легко зарадити,— сказав Лоні.

Він опустив хобот у ставок, набрав чимбільш води і облив качечку справжньою зливою.

Міранда залопотіла крильми й закрякала від утіхи.

— Справжній дощ! Навіть краще, як дощ! — раділа вона.

Лоні знов опустив хобот у ставок, набрав чимбільше води і знов полив білу качечку дощем. А тоді набрав чимбільш повітря і дмухнув на багаття.

Та ось настав час йому вертатися додому. Лоні сказав «до побачення» й пішов. Міранда довго дивилася йому вслід, і їй здавалося, що він стає дедалі менший і менший. Аж ось Лоні зовсім зник з очей. Тоді Міранда підкинула в багаття гіллячок, сховала голову під крило й заснула.

Їй приснився Лоні, такий великий, не дуже гарний, але добрий.

Переклад з англійської Олени Матвієнко

ДЖАННІ РОДАРІ

МИСЛИВЕЦЬ-НЕВДАХА

— Джузеппе, візьми-но рушницю та йди на лови,— якось уранці сказала одна жінка синові.— Завтра твоя сестра виходить заміж, буде весілля, й годилося б наварити кукурудзяної каші з заячиною.

Джузеппе взяв рушницю й вирушив на лови.

Іде він, іде, аж гульк з-під живоплоту зайчиха. Вистрибнула й гайда в поле. Націлився Джузеппе, натиснув на гашетку. Та рушниця вигукнула людським голосом «бах!» — і куля впала на землю.

Джузеппе підняв кулю і здивовано її оглянув.

Потім пильно придивився до рушниці: наче рушниця як рушниця, така самісінька, як завжди, тільки й того, що, замість стрельнути, вона дзвінко, весело мовила «бах!».

Джузеппе навіть у дуло заглянув. Може, там хтось заховався? Але ж ні, дуло було порожнісіньке.

«Мама з сестрою сподіваються заячини...» — згадав Джузеппе.

Аж гульк! Знову біжить зайчиха,— тепер уже в білій фаті та у вінку з апельсинового цвіту.

Сором'язливо опустивши очі, вона минула хлопця й подріботіла далі.

— Чи ти ба! — сказав сам до себе Джузеппе.— Зайчихи теж виходять заміж. Нічого не вдієш, братику, доведеться застрелити фазана.

Пішов Джузеппе лісом далі. Бачить, на стежці фазан походжає, так сміливо, наче в перший день ловів, коли фазани ще не знають, що таке рушниця. Джузеппе націлився, натиснув гашетку, та рушниця тільки ви-

гукнула двічі «бах! бах!», геть-чисто як це роблять хлопчаки, стріляючи з дерев'яної рушниці. Куля впала на землю й налякала червоних мурашок, що кинулись шукати захисту під сосною.

— Ну гаразд,— сказав Джузеппе, вже трохи розсердившись.— Нехай навіть я прийду з порожньою торбиною, все одно мама зрадіє!

Фазан, що, почувши оте «бах! бах!», шугнув був у гущавину, тепер знову з'явився на стежці.

За ним рядочком дріботіли пташенята, кумедні-прекумедні, а позаду трюхикала їхня мама, горда й задоволена, наче їй дали першу премію.

— Іч, яка рада! — буркнув Джузеппе.— Ти, певне, вже давно повінчалась. А кого ж я стрілятиму?

Джузеппе уважно перезарядив рушницю й озирнувся.

Навкруги не було ні душі. Тільки дрізд сидів на гілочці та свистів, ніби примовляючи: застрель мене, застрель мене.

І Джузеппе вистрілив.

Але рушниця тільки вигукнула «бах!», зовсім так, як це роблять хлопчаки, коли читають пригодницьку книжку.

А потім наче хтось засміявся.

Дрізд засвистав ще веселіше, ніби хотів сказати:

— І цілився, і стріляв, а сам облизня піймав.

— Я цього сподівався,— мовив Джузеппе.— Мабуть, сьогодні рушниці застрайкували.

— Ну як, Джузеппе, добрі були лови? — запитала мама, коли хлопець вернувся додому.

— Авжеж, мамо. Впіймав я три добрих облизні. Тільки хтозна, чи смакуватимуть вони з кукурудзяною кашею.

Переклад з італійської Івана Дзюба.

ЗМІСТ

Ліліан Муур
МАЛИЙ ЄНОТ І ТОЙ, ЩО СИДИТЬ У СТАВКУ 3
Переклад з англійської О. Тереха

*Ванда Гег
НАЙКРАЩИЙ КОТИК 9
Переклад з англійської О. Буценка

Альф Прейсен
КОЗЕНЯ, ЩО ВМІЛО ЛІЧИТИ ДО ДЕСЯТИ 13
Переклад з норвезької А. Підвишинської

*Едуард Петішка
ЯК ЗНАЙШЛИ ГРУШКУ 19
Переклад з чеської Є. Горевої

Дональд Біссет
КАЗКА ПРО СЛОНА, ПРО БАГАТТЯ І ПРО КАЧЕЧКУ 25
Переклад з англійської О. Матвієнко

Джанні Родарі
МИСЛИВЕЦЬ-НЕВДАХА 29
Переклад з італійської І. Дзюба

К59 **Козеня, що вміло лічити до десяти:** Казки. Для дошкіл. в. / Ред.-упоряд. Є. А. Горева. Пер. О. І. Тереха та ін.; Мал. О. Г. Якутович.— К.: Веселка, 1983.— 32 с., іл.

Збірник казок сучасних письменників різних країн для найменших

70801—049
К———————122.82. 4803020000. С63
М206(04)—83